

D ů v o d y:

Pokud jde o žalovaného Antonína B-a, nelze dovolání upříti oprávnění. Jeho závazek, jenž jest podkladem zažalované směnky, se zakládá na prohlášení ze dne 22. června 1931, pocházejícím z doby před účinností vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., takže § 55 tohoto vyrovnacího řádu o zvláštních výhodách zde nepřichází v úvahu, nýbrž § 47 vyr. ř. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák., podle něhož není závady, by se dlužník nezavázal po skončení vyrovnacího řízení zaplatiti věřiteli celou pohledávku, jež podléhá účinkům vyrovnacího řízení (sr. rozh. n. s. sb. čís. 5281). Nehledíc však k tomu, nebylo účelem prohlášení ze dne 22. června 1931 poskytnouti žalobkyni zvláštní výhodu, neboť jak vyplývá z obsahu tohoto prohlášení a z přednesu stran, šlo o to, by byla zastavena exekuce zahájená proti žalované Markétě B-ové, a za tím účelem přistoupil žalovaný Antonín B. jako spoludlužník ke dluhu své manželky Markéty B-ové žalobkyni již přisouzenému pravoplatným rozsudkem krajského soudu ze dne 21. listopadu 1930. K zajištění tohoto dluhu byla žalovaným přijata směnka ze dne 22. června 1931 a zažalovaná prolongační směnka. Námitka, že tu jde o neplatnou zvláštní výhodu ve vyrovnacím řízení, není proto opodstatněna, a poněvadž co do výše zažalované směnky námitky nebyly vzneseny, bylo dovolání pokud se týče žalovaného Antonína B-a vyhověno a směnečný platební příkaz proti němu byl zachován v platnosti.

Čís. 12386.

Bylo-li již před vyhlášením zákona ze dne 21. dubna 1932, čís. 54 sb. z. a n., předmětem podnikání společenstva přijímání vkladů na vkladní knížky, tento předmět podnikání však nebyl zapsán do rejstříku, lze se domáhati doplnění rejstříkového zápisu v tomto směru i po uplynutí šestiměsíční lhůty čl. XLIV (2) zákona čís. 54/1932.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R II 29/33.)

Dne 24. listopadu 1932 opověděla »Občanská záložna, zapsané společenstvo s ručením obmezeným v L.« k rejstříku změnu stanov. rozšiřující předmět podnikání na přijímání vkladů na vkladní knížky. Rejstříkový soud žádosti nevyhověl. D ů v o d y: Žádosti družstva o doplnění jeho podnikání v družstevním rejstříku nebylo vyhověno jako opožděné, neboť podle čl. XLIV. odst. (2) zák. ze dne 21. dubna 1932 čís. 54 sb. z. a n. bylo žádost podati do šesti měsíců od dne vyhlášení tohoto zákona (30. dubna 1932), tedy hledíc k tomu, že 30. října 1932 byla neděle, nejpozději dne 31. října 1932. Žádost však byla podána až 24. listopadu 1932, tedy opožděně. Po této lhůtě (31. říjnu 1932) lze podati žádost takovou jen, jsou-li splněny ostatní podmínky § 2 čís. 2 zák. čís. 239/24 v doslovu zákona čís. 54/32 sb. z. a n. Žá-

dost bylo zamítnouti dále jako nedoloženou, poněvadž rejstříkový soud může zapsati změnu podnikání společenstva (družstva) jen, když se na ní platně usnesla valná hromada, řádně podle stanov svolaná a jsou o tom k žádosti připojeny doklady, což se nestalo. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Ustanovením čl. XLIV zák. čís. 54/32 sb. bylo úvěrním společenstvům (družstvům), zřízeným již přede dnem vyhlášení zákona, která však podle svých stanov nemají předmětem podnikání též přijímání vkladů na vkladní knížky, vyhrazeno právo, by do šesti měsíců po onom dnu opověděly k zápisu ve společenstevním rejstříku změnu stanov rozšiřující předmět podnikání na přijímání takových vkladů, jinak že družstva taková podléhají ustanovení § 2 odst. (2) čís. 2 zák. čís. 239/24 sb. Jde tedy o to, náleží-li rekurentka k výše uvedeným družstvům, která nemají předmětem podnikání přijímání vkladů na vkladní knížky. K otázce té právem odpověděl prvý soud kladně, neboť předmětem podnikání jest jen to, co podle § 5 čís. 2 zák. čís. 70/1873 ř. zák. jest uvedeno ve stanovách na místě pro vypočtení předmětů podnikání vyhrazeném a co tedy dle § 6 odst. 2 čís. 3 družstevního zákona bylo předmětem uveřejnění. Ve stanovách rekurujícího družstva jest předmět podnikání uveden v § 2 pod nadpisem: »účel« a stojí tam: »Účelem společenstva jest . . . přijímatí a zúročiti peněžní vklady . . .«. Není tam však uvedeno, že se vklady přijímají na vkladní knížky, a toto nebylo tedy ani uveřejněno. Na tom nemění nic, že v § 41 stanov jest uvedeno pod nadpisem »vklady«, že se přijímají a zapisují do vkladní knížky. To již není uvedením předmětu podnikání, nýbrž jest to jen interním ustanovením o způsobu přijímání vkladů, jež nebylo uvedeno ve všeobecnou známost. Bylo tedy povinností rekurentky, chtěla-li býti účastna výhody podle čl. XLIV zák. čís. 54/32 sb. z. a n. takovým družstvům vyhrazené, by do šesti měsíců opověděla k zápisu změnu stanov a, ana tak neučinila, vztahují se na ni ustanovení § 2 odst. (2) čís. 2 zák. čís. 239/24 sb. Kdyby byl správným názor rekurentky, že předmětem jejího podnikání bylo již před vyhlášením zákona čís. 54/32 sb. přijímání vkladů na vkladní knížky, nebylo by vůbec třeba zápisu ve společenstevním rejstříku, jehož se svou nynější žádostí domáhá, neboť dodatečné doplnění zápisu poznámkou, že se vklady přijímají na vkladní knížky, zákon nezná.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl o opovědi společenstva.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, jenž napadá souhlasná usnesení soudů nižších stolic pro nezákonnost, jak lze seznati z jeho vývodů (§ 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), nelze upřítí oprávnění. Podle § 2 stanov stěžujícího si společenstva jest účelem společenstva mimo jiné, přijímatí a zúročiti peněžní vklady a podle § 41 těchto stanov děje se tak na vkladní knížky. Jest tedy přisvědčiti názoru stěžovatelovu, že předmětem jeho podnikání bylo již před vyhlá-

šením zákona ze dne 21. dubna 1932, čís. 54 sb. z. a n. přijímání vkladů na vkladní knížky, a nesejde na tom, že ustanovení § 41 stanov nebylo pojato do § 2 stanov. To se zajisté doporučovalo za účelem přehlednosti, ale nestalo-li se tak, nelze tvrditi, že se ustanovení § 41 stanov netýká předmětu podnikání. Na stěžující si společenstvo se tudíž vůbec nevztahuje ustanovení článku XLIV řečeného zákona, a nelze proto mluvit o opoždění opovědi aneb o změně stanov. Předmět podnikání měl býti již při původním zápisu společenstva do společenstevního rejstříku zapsán podle § 9 čís. 2 nařízení ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. z., a to v plném rozsahu, a nestalo-li se tak, nezbyvá než doplniti zápis v naznačeném směru. S tohoto hlediska není tudíž závady, aby nebylo vyhověno žádosti o doplnění zápisu ve společenstevním rejstříku a bylo proto rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 12387.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Nárok zaměstnance proti (bývalému) zaměstnavateli na náhradu škody, ježto zaměstnavatel opomenul vykonati přihlašovací povinnost uloženou mu zákonem ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., jest uplatňovati na pracovním soudě.

V případě § 42 zák. o pracovních soudech jest příslušnost okresního soudu výlučná.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R II 47/33.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě, domáhala se žalobkyně na svých bývalých zaměstnavatelích, u nichž byla jako služka, náhrady škody proto, že opomenuli vykonati přihlašovací povinnost, uloženou jim zákonem o sociálním pojištění ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc procesnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o věci jednal a ji rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil k rekursu žalovaných napadené usnesení a rozsudek prvního soudu i s předcházejícím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud seznal, zkoumajе z podnětu přípustného rekursu žalovaných sporné spisy, že napadené usnesení i rozsudek prvního soudu s celým předcházejícím řízením trpí zmatečností podle § 477 čís. 3 c. ř. s., jež není sice v rekursu vytýkána, k níž však jest přihlížeti z úřadu, neboť sborový soud, který tento spor v první stolici projednal a rozsudek vydal, se otázkou své věcné příslušnosti vůbec nezabýval, ač se pro něj nemohl státi věcně příslušným ani výslovnou úmluvou stran, a